

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **L. Č.**, zastoupený ARIADNA, s.r.o., se sídlem Bořivojova 21, Praha, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2013, č. j. 4645/13/5000-14103-806032,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2013, č. j. 4645/13/5000-14103-806032.

I. Podstata věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 6. 8. 2012, č. j. 317575/12/303911702747, ve spojení s opravným rozhodnutím ze dne 26.9.2012, č.j. 344780/12/303911702747, kterým byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, za zdaňovací období roku 2007 doměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 1.011.200 Kč a současně uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně v částce 202.240 Kč. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), v části týkající se bankovního spojení.

Žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako Finanční úřad ve Zlíně (dále jen „správce daně“), že žalobce neprokázal výdaje v celkové výši 3.160.000 Kč za nákup materiálu od společnosti REALSOLID s.r.o. Důkazní prostředky, zejména rámcová smlouva o dílo ze dne 6.4.2007, fotografie, faktury, stavební deník a svědecká výpověď bývalého jednatele společnosti REALSOLID s.r.o. F. V., neprokázaly faktické uskutečnění obchodních případů, tj. že fakturovaný materiál byl dodán právě společností REALSOLID s.r.o. a této společnosti uhrazen v hotovosti dle evidovaných pokladních dokladů. Komplexním vyhodnocením důkazních prostředků ve spojení s výsledky dožádání správce daně příslušného společnosti REALSOLID s.r.o. žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neprokázal skutečné vynaložení deklarovaných výdajů.

Závěry žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce v žalobě namítá, že výpověď svědka F. V., v rozhodné době jednatele společnosti REALSOLID s.r.o. hodnotil správce daně jako nevěrohodnou pouze proto, že si svědek nevzpomněl na jména živnostníků, kteří práce jako subdodavatelé prováděli, a nevěděl, odkud byl materiál přepravován a kdo přepravu provedl. Správce daně však nepřihlédl k tomu, že se jednalo o skutečnosti, k nimž došlo před čtyřmi roky, přičemž společnost REALSOLID s.r.o. realizovala každý rok více akcí, takže zapamatovat si požadované bližší okolnosti je nad lidské možnosti. Správce daně nehodnotil výpověď svědka ve spojení s ostatními důkazními prostředky, zejména s objednávkami a fakturami a pokladními doklady, které byly vystaveny REALSOLID s.r.o. a podepsány jednatelem F. V. Právě fakturace a fotodokumentace, k níž žalobce poskytl vysvětlení, svědčí o tom, že práce byly provedeny.

Správce daně neuvedl ani žádnou úvahu o tom, kdo podle jeho názoru práce prováděl a z jakého důvodu by je žalobce dodavateli hradil, pokud by ve skutečnosti nebyly provedeny. Žalobce nemůže nést důsledky toho, že nynější jednatel společnosti REALSOLID s.r.o. není dostupný, stejně jako účetnictví této společnosti. Podle

žalobce předložené důkazní prostředky naopak prokazují, že plnění bylo skutečně realizováno.

Podle žalobce naopak správce daně nesplnil svoji důkazní povinnost ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, neboť neprokázal, že by se předmětné dodávky neuskutečnily nebo, že by je provedl nějaký jiný dodavatel nebo žalobce sám. Správce daně vyzýval žalobce k prokazování něčeho, co žalobce není povinen prokazovat.

Žalobce dále namítá, že dodatečný platební výměr, který nadto není řádně odůvodněn, je nepřezkoumatelný, neboť zpráva o daňové kontrole ani seznámení s výsledky kontrolního zjištění neobsahují hodnocení důkazních prostředků, a proto žalobce oprávněně s odkazem na § 88 odst. 2 daňového řádu odmítl zprávu o daňové kontrole podepsat. Správce daně tak porušil § 88 odst. 1 daňového řádu, přičemž tuto vadu nelze v odvolacím řízení již zhojit, a žalovaný proto měl prvostupňové rozhodnutí správce daně zrušit a daňové řízení zastavit.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené. Zdůrazňuje, že správce daně se nedostal do situace neunesení svého důkazního břemene ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Žalobce však svá tvrzení nedoložil důkazními prostředky takové důkazní síly, jež by spolehlivě svědčily o faktickém uskutečnění předmětných zdanitelných plnění tak, jak je uvedeno na doložených daňových dokladech, tedy společností REALSOLID s.r.o. Žalobce je jakožto daňový subjekt odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní a budou přímo prokazovat jeho tvrzení. Správce daně přezkoumatelným způsobem odůvodnil nízkou důkazní sílu předložených důkazních prostředků ve vztahu k tvrzení žalobce.

K výzvě správce daně na prokázání a doložení skutečností souvisejících s předmětnými doklady žalobce opět předložil doklady vystavené společností REALSOLID s.r.o., které osvědčují pouze formální stránku věci. Rámcová smlouva obsahuje jen neurčitě a obecně vymezený předmět plnění. Na USB flash disku jsou zachyceny fotografie několika staveb, avšak z nich není zřejmé, o jaké stavby se jedná a kdo je prováděl. Svědecká výpověď bývalého jednatele F. V. sice potvrdila vystavení všech předmětných dokladů a přijetí úhrad za materiál a provádění montážních prací touto společností s odkazem na písemnost „potvrzení“, ale na otázky správce daně týkající se způsobu přepravy materiálu, místa uskladnění před a po dodávkách žalobci, výchozí a konečné místo přepravy a osoby přepravu zajišťující, uváděl svědek jen, že materiál se přepravoval do Ostraty. Z předloženého stavebního deníku se nepodařilo

zjistit, které stavby se týkají, o jaký se jednalo „použitý materiál“, kdo práce prováděl, ani kým byly ověřovány. Také z písemnosti „Stavba bytových domů Sachrův kopec“ se nepodařilo prokázat přímý vztah k předmětným dodávkám fakturovaného materiálu a montážních prací.

Zpráva o daňové kontrole i seznámení s výsledkem kontrolního zjištění pak obsahuje závěry správce daně, které plně korespondují požadavku na volné hodnocení důkazů, a obsahuje všechny náležitosti ve smyslu § 88 odst. 1 daňového řádu.

Žalobu proto navrhuje zamítnout jako nedůvodnou a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Spornou otázkou v posuzované věci je, zda žalobce prokázal skutečné vynaložení nákladů v celkové výši 3.160.000 Kč, uplatněných v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2007. Jednalo se dle předložených faktur (ze dne 30.4.2007 č. 027085, ze dne 31.5.2007 č. 027101 a ze dne 29.6.2007 č. 027112) o náklady na materiál (lemovky, parapety, atika, klempířské prvky, trapézy), dodání a montáž klempířských prvků a montážní práce na opláštění hal od společnosti REALSOLID s.r.o. v místě určení – stavbě „dílna Ostrata“. Daňová kontrola byla zahájena dne 19.7.2014, tedy ještě za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, dokončena byla podle příslušných ustanovení daňového řádu (§ 264 daňového řádu).

Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů ve znění rozhodném pro příslušné zdaňovací období se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Podle § 92 odst. 7 daňového řádu správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti založené ve spise.

K posuzování uznatelnosti daňového nákladu (výdaje) podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 5. 2007 ve věci sp. zn. 9 Afs 30/2007 (citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz) uvedl, že *„Pokud daňový subjekt jednoznačně prokáže, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, byť za jiných okolností, nežli je uvedeno na daňovém dokladu, je možné jej v souladu se zásadou materiální pravdy uznat za výdaj vynaložený v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Je však nutno si uvědomit, že se jedná o situaci krajní, kdy standardní zákonem předpokládaný způsob uplatnění výdaje nebyl daňovým subjektem dodržen. Pokud chce daňový subjekt eliminovat důsledky svého pochybení, musí vynaložení výdaje prokázat jednoznačným, transparentním způsobem, tedy uvést a dokázat veškeré skutečné okolnosti týkající se předmětného výdaje, které budou v souladu s ostatními zjištěnými údaji a budou vytvářet přehledný a důvěryhodný obraz o celé transakci.“*

Pokud má žalobce za to, že tím, že předložil formálně bezvadné doklady ohledně výdajů, splnil svoji důkazní povinnost, k tomu soud uvádí, že žalobce nepochybně byl povinen prokázat skutečné vynaložení odečitatelných výdajů v celkové výši 3.160.000 Kč. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže, že ve vztahu k těmto tvrzením jsou předložené doklady nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí tyto doklady nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými. Pochybnosti mohou způsobit nesrovnalosti týkající se konkrétního obchodního případu, které jsou vyvolány např. nedostatkem spolehlivých informací.

Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad jím deklarovaných obchodních případů se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, nebo tvrzeno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005 ve věci sp. zn. 5 Afs 188/2004).

V nyní projednávaném případě správce daně prokázal, že o skutečnosti týkající se vynaložení výdaje za materiál a montážní práce v celkové výši 3.160.000 Kč dodané společností REALSOLID s.r.o. existují pochybnosti. Správce daně zjistil, že údajný dodavatel REALSOLID, s.r.o. je od 1.8.2007 nekontaktní a neplní ani své daňové povinnosti (odpověď na dožádání ze dne 24.2.2011, č.j. 29326/11/004932106852). Tato skutečnost odůvodnila pochybnosti, zda předložené daňové doklady odpovídají skutečnosti.

Proto v rámci daňové kontroly správce daně písemností ze dne 16. 5. 2011, č. j. 187221/11/303936705637, žalobce vyzval zejména k prokázání a doložení faktického přijetí materiálu a k předložení důkazních prostředků o jeho konkrétním použití k dosažení zdanitelných příjmů, uvedením kdo jménem dodavatele se žalobcem jednal, komu byla předána platba v hotovosti, jak byl materiál dodán, odkud, kam a kým byl přepravován, k jaké stavbě byl použit a kdo prováděl montážní práce.

K námitce žalobce, že předložil dostatečné důkazní prostředky, které však správce daně nesprávně vyhodnotil, soud uvádí, že pokud jde o rámcovou smlouvu o dílo, z jejího obsahu vyplynulo, že byla podepsána za REALSOLID, s.r.o. jako zhotovitele jednatelem F. V. dne 6. 4. 2007. Z jejího obsahu neplynou žádné konkrétnější údaje a její obsah neprokazuje, v jakém rozsahu byl materiál dodán, kde konkrétně, jaké konkrétní práce a na jaké stavbě byly provedeny. Žádný jiný doklad přitom neprokazuje, že dílo bylo žalobci zhotovitelem předáno. Lze přitom racionálně očekávat, že doklad o předání a převzetí díla je pro objednatele podstatný dokument pro eventuální prokázání odpovědnosti za vady z díla. Navíc z obsahu smlouvy vyplývá, konkrétně z čl. V. odst. 2, že záruční doba začíná běžet právě dnem podpisu záznamu o splnění, předání a převzetí díla.

Žalobce dále předložil faktury, výkresy, stavební deník, příjmové doklady o zaplacení faktur v hotovosti a objednávky, ve kterých je jako název a místo stavby uvedeno: dílna Ostrata. Dále žalobce předložil „potvrzení“ F. V. Z obsahu „potvrzení“ je patrné, že dle ověření Obecního úřadu Hvozdná bylo podepsáno žalobcem. Je v něm uvedeno, že F. V. potvrzuje, že objekty byly skutečně postaveny a lze je přímo šetřením na místě porovnat s předloženými fotografiemi. Je zde dále uvedeno, že materiál byl dodáván do dílny do Ostraty a na práci najal OSVČ, práci osobně organizoval. Ubytování bylo zajišťováno v blízkosti Harrachova a Tábora, místech výkonu práce.

Správce daně vyhověl návrhu žalobce na výslech svědka. Ze svědecké výpovědi bývalého jednatele společnosti REALSOLID, s.r.o. F. V. vyplývá, že společnost REALSOLID, s.r.o. spolupracovala se žalobcem v roce 2007 v oblasti stavební činnosti. Společnost neměla zaměstnance, práci prováděli živnostníci, na jejichž jména si svědek nevzpomíná. Svědek uvedl, že materiál se vozil do Ostraty, faktury byly uhrazeny v hotovosti, peníze přebíral on sám osobně pravděpodobně v Ostratě. Účetnictví svědek nemůže předložit, jelikož již není jednatelem společnosti, nemůže

předložit doklady o předání díla ani o přepravě materiálu do Ostraty. Svědek neuvedl žádnou konkrétní stavbu, na které byly montážní práce prováděny, k většině otázek uvedl, že se odkazuje na své potvrzení. K dotazu správce daně, na kterých konkrétních stavbách byl materiál namontován a montážní práce provedeny, svědek uvedl, že v případě faktury č. 027058 se jednalo o „materiál na Karlovu univerzitu“, v ostatním se odvolal na své potvrzení.

Podle soudu je tak zřejmé, že svědek nebyl schopen uvést žádné relevantní konkrétní skutečnosti týkající se dodávek materiálu a montážních prací na stavbách a ani zopakovat či konkretizovat údaje v žalobcem doloženém „potvrzení“. Proto správce daně správně vyhodnotil obsah výpovědi svědka F. V. ze dne 6.3.2012 a 29.3.2013 jako neprůkazný ve vztahu k tvrzením žalobce. V tomto ohledu je irelevantní žalobcem namítaná okolnost, že svědek tak vypovídal z toho důvodu, že si konkrétní skutečnosti s odstupem několika let již nepamatoval. I kdyby tomu tak bylo, závěr správce daně, resp. žalovaného o nízké důkazní hodnotě svědecké výpovědi zcela odpovídá tomu, co svědek uvedl. Tato skutečnost tak jde pouze k tíži unesení důkazního břemene žalobcem, neboť k tvrzením žalobce výpověď svědka žádnou důkazní hodnotu nepřinesla.

Také žalobcem předložené fotografie prokazují pouze to, že existují nějaké stavby a nikoliv, že je realizovala společnost REALSOLID, s.r.o. Z předložených fotografií nevyplývá, kdo stavby stavěl či kdo dodával materiál. Přesná lokalizace staveb rovněž není zřejmá. Taktéž výkresy ani stavební deník nic takového neprokazují.

Další skutečností, která nepřispívá k unesení důkazního břemene žalobcem, je skutečnost, že úhrada předmětných faktur dodavateli - společnosti REALSOLID, s.r.o., byla provedena v hotovosti, nikoli převodem mezi bankovními účty. Realizuje-li pak daňový subjekt platbu za uskutečnění plnění v hotovosti, důsledkem s tím spojeným je riziko důkazní nouze ve vztahu k prokázání skutečnosti, že svému objednateli za dílo zaplatil. Příjmový doklad o zaplacení v hotovosti, ani v souvislosti s ostatními důkazními prostředky, tedy neprokazuje tvrzení žalobce o tom, že REALSOLID s.r.o. dodal materiál a provedl montážní práce na stavbách a že výdaje v celkové výši 3.160.000 Kč byly skutečně jednateli F. V. v hotovosti vyplaceny.

Na základě předložených důkazních prostředků, i ve spojení s výsledkem dožádání místně příslušného správce daně společnosti REALSOLID s.r.o., podle zdejšího soudu přetrvávají zcela důvodně pochybnosti správce daně. Žalobce tedy nedoložil takové důkazní prostředky, které by pochybnosti správce daně vyvrátily, a výpověď F. V. pochybnosti nevyjasnila.

Namítal-li žalobce, že s ohledem na výše vyslovené závěry měl správce daně uvést, kdo podle jeho názoru práce prováděl, a že žalobci nemůže být kladena k tíži současná nedostupnost účetnictví společnosti REALSOLID, s.r.o., pak nemůže být

s takovou námitkou s ohledem na zákonnou úpravu rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně úspěšný. Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu, k tomu lze odkázat např. na rozsudek ze dne 9. 2. 2005 ve věci sp. zn. 1 Afs 54/2004, ze kterého vyplývá, že daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Stejně tak je možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, ve věci sp. zn. 5 Afs 147/2004, podle kterého v daňovém řízení leží důkazní břemeno na daňovém subjektu; jestliže ten nesplnil svou zákonnou povinnost již v řízení před správním orgánem, nemůže taková skutečnost být k tíži správního orgánu. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí tyto doklady nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými (§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, přičemž stejná právní úprava byla obsažena i v § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, účinném do 31.12.2010). Neunesení důkazního břemene daňovým subjektem neznamená, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 7. 2008 ve věci sp. zn. 8 Afs 70/2007).

K žalobní námitce, že seznámení s výsledkem kontrolního zjištění ze dne 9.12.2011, č.j. 372714/11/303933705637, a zpráva o daňové kontrole ze dne 26.7.2012, č.j. 369611/11/303936705637, nemohou obstát jako podklad dodatečného platebního výměru, neboť neobsahují úvahy správce daně k předloženým důkazním prostředkům, soud uvádí, že o zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepíše správce daně zprávu o daňové kontrole, která obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly, a odkaz na protokoly nebo úřední záznamy (§ 88 odst. 1 daňového řádu). Všechny citované náležitosti předmětné dokumenty obsahují; poukazoval-li žalobce konkrétně na chybějící hodnocení důkazních prostředků, to je vyčerpávajícím způsobem ve vztah k dani z příjmu za zdaňovací období roku 2007 provedeno na straně 5 až 7, 10 až 12 a 14 až 16 zprávy o daňové kontrole, a dále na straně 2 až 3, 5 až 6 a 8 až 9 písemnosti seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, obsažených ve správním spise, tak jak byl žalovaným soudem předložen. Podle § 147 daňového řádu, dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole, popřípadě protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností. Zpráva o daňové kontrole netrpí tedy žádnou vadou, která by mohla způsobit nezákonnost dodatečného platebního výměru.

V. Závěr

Soud tedy dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, a to že žalobce v předmětné věci neunesl důkazní břemeno a neprokázal oprávněnost uplatnění výdaje v podobě nákladu na dodávky materiálu a montážní práce od společnosti REALSOLID, s.r.o. Žalovaný tedy nepochybil, pokud o tyto uplatněné výdaje zvýšil základ daně z příjmů žalobce.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. srpna 2014

David Raus
předseda senátu